

Arrest

nr. 204 627 van 30 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 16 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. MISSEGHES *loco* advocaat S. MICHOLT en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 april 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 27 februari 2012 en 4 december 2014 wordt voormelde aanvraag geactualiseerd.

Op 30 december 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en op 18 mei 2016 ter kennis gebracht aan verzoeker. Verzoeker heeft tegen deze beslissing een afzonderlijk beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer X

Op 30 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan verzoeker op 18 mei 2016. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

“De heer

Naam, voornaam: T. H. M.

Geboortedatum: (...) 1985

Geboorteplaats: Waterloo

Nationaliteit: Sierra Leone

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijf hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker verwijst bij aanvang in zijn verzoekschrift naar *“de beslissing van 30 april 2016 (kennisgeving 18 mei 2016), waarbij de verwerende partij het bevel geeft aan de verzoekende partij het grondgebied te verlaten”* en verwijst hierbij naar het *“stuk 1”*.

Onder stuk 1 bij het verzoekschrift voegt verzoeker echter het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 december 2014, ter kennis gebracht op 18 mei 2016. Doorheen zijn betoog verwijst verzoeker eveneens naar het bevel van 30 december 2014 en *in fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker het bevel om het grondgebied van 30 december 2014 te schorsen en te vernietigen zodat dit bevel als bestreden beslissing wordt aanzien, te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het geen bevel om het grondgebied te verlaten genomen op datum van 30 april 2016 bevat.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de materiële motiveringsverplichting, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“In datum van 30 december 2014 (kennisgeving 18 mei 2016) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan

drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.” Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijven, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 j. 7 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. Welnu, omwille van meerdere redenen schendt de bestreden beslissing art. 3 EVRM.

4.1.2.

De verzoekende partij is afkomstig uit Sierra Leone. De verzoekende partij is homoseksueel en loopt, omwille van zijn geaardheid, gevaar in Sierra Leone. Bij terugkeer is een schending van artikel 3 E.V.R.M. dan ook meer dan reëel. De verzoekende partij verwijst naar volgende objectieve informatie:

“It appears Sierra Leone has become a very hostile environment for homosexuals who are regarded as outcasts and social misfits trying to pollute our culture. Homosexuals, otherwise called gays, are reported to have come under severe persecution from some anti-gay residents in Freetown and the coordinator of an organization called Gay for Life, Septimus John (in photo), is reported to have fled to save his precious life following persistent threats from his neighbours to murder him and his followers who are being accused of defiling their neighborhood at Edmund Street, Upper Easton Street in Freetown. One of Septimus John’s followers, Mohamed Lamin Sesay, who also lives at Edmund Street in Freetown, is reported to have been clandestinely attacked by anti-gay activists, beaten mercilessly and wounded in the head. Mohamed Lamin Sesay is also reported to have gone into hiding.” (stuk 3, Sierra express, « Gay persecution intensifies in Sierre Leone, te consulteren op

<http://www.sierraexpressmedia.com/?p=58705#sthash.tWSSiTDp.dpuf>)

“Homosexuality is illegal in 34 of Africa’s 56 states. In Mauritania and parts of Nigeria it’s a crime punishable by death and in states such as Gambia, Sierra Leone and Tanzania it could mean up to life imprisonment. Only a handful of states have in place anti-discrimination laws protecting LGBT people. Same-sex marriage, legal only in South Africa, has been constitutionally banned by eight states.” (stuk 4, The Independent, “How the British Empire’s gay rights legacy is still killing people to this day”, 1 februari 2016, te consulteren op <http://www.independent.co.uk/news/world/africa/freedom-of-expression-the-fight-for-lgbt-rights-across-africa-a6834781.html>)

“The Human Rights Committee noted with concern the prevalence of stereotypes and prejudices against lesbian, gay, bisexual and transgender persons and was particularly concerned about acts of violence against them. It urged Sierra Leone to review the Constitution and legislation to ensure that discrimination on the grounds of sexual orientation and gender identity was prohibited.” (stuk 5, United Nations, “Sierra Leone”, 18-29 januari 2016, te consulteren op

http://www.ecoi.net/file_upload/1930_1455722916_g1526672.pdf)

Naast dit alles diende de verwerende partij eveneens rekening te houden met principe van non – refoulement, omvat in het in internationale recht. Dit principe verhindert dat (kandidaat -) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Tenslotte verwijst de verzoekende partij eveneens naar de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De verwerende partij diende rekening te houden met artikel 17 van de Terugkeerrichtlijn. Dit artikel werd omgezet naar de Belgische wetgeving en vinden we terug onder artikel 74/17 Vw.:

“§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

§ 2. De verwijdering kan tijdelijk uitgesteld worden op grond van de specifieke omstandigheden van elk geval. Zo wordt rekening gehouden met :

1° de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;

2° technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens het ontbreken van identificatie. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld. Om het risico tot onderduiken te vermijden, kunnen preventieve maatregelen getroffen worden, overeenkomstig artikel 74/14, § 2, derde lid. De minister of zijn gemachtigde kan in dezelfde gevallen, de onderdaan van een derde land een verblijfplaats aanwijzen gedurende de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren. De minister of zijn gemachtigde deelt aan de onderdaan van een derde land die wordt vastgehouden met het oog op verwijdering, mondeling mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld.”

Het is duidelijk dat de verwerende partij hier in casu geen rekening mee heeft gehouden.

4.1.3.

De bestreden beslissing van 30 december 2014 (kennisgeving 18 mei 2016) is behept met verschillende lacunes. Er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden waardoor er door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd.”

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 9bis en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen.

“4.2.1.

De verzoekende partij heeft in datum van 22 april 2011 en 25 april 2016 een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Deze humanitaire regularisatieaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn nog steeds hangende.

Bijgevolg is de verwerende partij ervan op de hoogte dat er voor de verzoekende partij een 9bis Vw. – aanvraag werd ingediend. Niettegenstaande dit gegeven, levert zij, zonder enig verder onderzoek te verrichten, aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af.

De verzoekende partij dient om verschillende redenen geregulariseerd te worden. Zo is er in eerste instantie het gegeven dat de verzoekende partij al verschillende jaren ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijft, maar daarnaast is de verzoekende partij op een uitermate manier geïntegreerd in onze Belgische samenleving: hij spreekt onze taal, heeft veel kennissen en vrienden en de verzoekende partij is ook uitermate werkbereid.

De humanitaire regularisatieaanvraag van de verzoekende partij is op heden nog steeds hangende. Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken, en dit teneinde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit geldt des te meer nu de verzoekende partij wel degelijk in aanmerking komt om op basis van de procedure overeenkomstig artikel 9bis geregulariseerd te worden.

Bovendien, mensen met een lopende 9bis procedure worden gedoogd. Van deze afweging is geen spoor terug te vinden in de bestreden beslissing. Het rechtszekerheids – en het vertrouwensbeginsel, alsook de motiveringsverplichting worden geschonden.

Volgens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dient de verzoekende partij onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten. Dit heeft tot gevolg dat er uitspraak zal zijn betreffende de regularisatieaanvraag terwijl de verzoekende partij niet aanwezig is op het Belgische grondgebied. 8

Men kan zich bovendien de vraag stellen wat de waarde in de praktijk is van een eventuele regularisatieprocedure als de verzoekende partij op dat moment, bij een beslissing, reeds het grondgebied heeft verlaten.

4.2.2.

Zoals reeds hierboven werd aangehaald valt de situatie van de verzoekende partij perfect binnen het kader van de regeringsinstructies van 19 juli 2009. Immers, personen die reeds lange tijd op het grondgebied vertoeven en duurzaam verankerd zijn omwille van tewerkstelling en een sterke integratie dienen geregulariseerd te worden.

Hoewel deze instructies werden vernietigd door de Raad van State op 9 december 2009 hebben de staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid en de Dienst Vreemdelingenzaken publiek beloofd en

verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dergelijke stelling volgt bovendien uit het vertrouwensbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het komt de rechtszekerheid ten goede de vooropgestelde criteria te blijven volgen, zolang er geen duidelijkheid is over een nieuw beleid.

Naast de toepassing van de regeringsinstructies blijft de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden.

Het is duidelijk dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt wel degelijk binnen de geest van de regeringsinstructies en de bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet valt, namelijk een verblijfsrecht toekennen aan de personen die een lange asielprocedure hebben, een langdurig ononderbroken verblijf in België hebben, die zich hebben geïntegreerd en inspanningen leveren om bij te dragen tot de Belgische economie.

Hoewel de situatie van de verzoekende partijen kaderen binnen de regeringsinstructies van 19 juli 2009 en hoewel binnen de discretionaire bevoegdheid deze instructies nog steeds toepassing vinden, wordt aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Gezien de verzoekende partij gedurende geruime tijd op het Belgische grondgebied verblijft, valt het ononderbroken verblijf, de duurzame lokale verankering en de integratie binnen de regeringsinstructies en schendt de bestreden beslissing de rechtszekerheid - en het vertrouwensbeginsel."

3.3 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Tegen de negatieve beslissing van de verwerende partij, kan uitsluitend een annulatieberoep (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient "een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie".

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

"eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen."

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklaagt, een "aandachtige", "volledige" en "strikte" controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de

praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”. Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, gezien de vreemdeling niet kan bewijzen dat de “wantoestanden” die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben bij een terugkeer naar het land van herkomst. Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel (nl. repatriëring) alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

Het daadwerkelijk rechtsmiddel, waarvan sprake in artikel 47 van het Handvest, bevat ten minste dezelfde vereisten als die welke zijn vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Een louter annulatieberoep dat openstaat tegen deze beslissing, en dat bijgevolg niet toelaat de voorbereidende akten van de bestreden beslissing te onderzoeken, is strijdig met artikel 13 E.V.R.M. In casu is noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een “veilig land” van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zich in een parallelle juridische situatie bevindt en geen adequaat rechtsmiddel heeft (zie hierna).

In haar arrest dd. 16 januari 2014 (nr. 1/2014) maakt het Grondwettelijk Hof onder meer volgende overwegingen:

B.4.1. Het enige middel is met name afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).

De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepalingen de uit een als veilig beschouwd land afkomstige asielzoekers op discriminerende wijze het recht te ontfangen op een daadwerkelijk beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal om hun asielaanvraag te verwerpen en om te weigeren hun de subsidiaire bescherming toe te kennen.

(...)

B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

B.6.1. Het instellen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het annulatieberoep dat bij artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 openstaat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming die de Commissaris-generaal heeft genomen aangaande een aanvraag tot het verkrijgen van asiel en van de subsidiaire bescherming ingediend door een persoon afkomstig uit een

land opgenomen in de lijst van veilige landen die is vastgesteld door de Koning, schorst de beslissing van de Commissaris-generaal niet.

B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt, in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om, teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzichte van de situatie die gold in zijn land van herkomst.

B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.7. Om na te gaan of die bepaling is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekers beschikken, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hunnen aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, *Čonka t. België*, § 75; 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 53; 2 oktober 2012, *Singh en anderen t. België*, § 99).

B.8.1. Wanneer de tenuitvoerlegging van de maatregel tot verwijdering van het grondgebied imminent is, kan de asielzoeker die het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming van zijn aanvraag, tegen de verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. Krachtens artikel 39/83 van dezelfde wet kan de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel pas op zijn vroegst plaatshebben vijf dagen na de kennisgeving van de maatregel, zonder dat die termijn minder dan drie werkdagen mag bedragen. Wanneer de vreemdeling reeds een gewone vordering tot schorsing had ingesteld en de uitvoering van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen, verzoeken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo snel mogelijk uitspraak doet. Na ontvangst van dat verzoek kan niet meer worden overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel (artikelen 39/84 en 39/85 van dezelfde wet).

B.8.2. Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van vijf dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitspreekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn van vijf dagen, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

B.8.3. Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoekers, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kunnen hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, *Čonka t. België*, § 83; 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten

inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 90).

B.8.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist overigens enkel tot de schorsing van de verwijderingsmaatregel onder de drievoudige voorwaarde dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid van de situatie aantoonst, dat zij minstens een ernstig vernietigingsmiddel aanvoert en dat zij een risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewijst.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijke controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem niet ertoe verplicht om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemde wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

B.8.5. De Ministerraad geeft aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op het ogenblik dat hij bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitspraak doet, rekening kan houden met nieuwe elementen om het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bij verwijdering naar het land van herkomst van de aanvrager, te evalueren. Er zij opnieuw opgemerkt dat die praktijk zou voortvloeien uit een zekere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de verzoekers dus geenszins de waarborg hebben dat de nieuwe bewijselementen of de ontwikkeling van de situatie in overweging zullen worden genomen door de Raad. Artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt dat de annulatieberoepen worden ingediend volgens de modaliteiten bepaald in artikel 39/69, dat betrekking heeft op de beroepen met volle rechtsmacht inzake asiel, geeft immers uitdrukkelijk aan dat de bepalingen van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, die betrekking hebben op het aanvoeren van nieuwe elementen, niet van toepassing zijn op de annulatieberoepen. Evenzo is artikel 39/76, § 1, tweede lid, van dezelfde wet, dat preciseert onder welke voorwaarden de nieuwe elementen worden onderzocht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in het contentieux met volle rechtsmacht zitting heeft, niet van toepassing op de Raad wanneer hij de annulatieberoepen onderzoekt.

B.8.6. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Bijgevolg onzegt artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 de asielzoekers die uit een veilig land afkomstig zijn en wier aanvraag het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming, daadwerkelijke rechtshulp in de zin van die bepaling.

B.9.1. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 voert dus een verschil in behandeling in, ten aanzien van het recht op een daadwerkelijk beroep tegen een beslissing tot verwerping van de asielaanvraag en tot weigering om de subsidiaire bescherming toe te kennen, tussen de daarin beoogde asielzoekers en de andere asielzoekers die, tegen de beslissing tot verwerping van hun aanvraag, een schorsend beroep kunnen instellen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die, om daarvan kennis te nemen, over een bevoegdheid met volle rechtsmacht beschikt.

B.9.2. Het Hof moet nagaan of dat verschil in behandeling redelijk verantwoord is, hetgeen inhoudt dat het berust op een objectief en relevant criterium en het evenredig is met het nagestreefte doel.

B.10.1. Het verschil in behandeling berust op het criterium van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft of, wanneer hij staatloos is, van het land waarin hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had alvorens op het grondgebied aan te komen. Dat criterium is objectief.

B.10.2. Artikel 23, lid 4, van de Procedurerichtlijn bepaalt :

« De lidstaten kunnen voorts bepalen dat een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II voorrang krijgt of wordt versneld indien :

[...]

c) het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd :

i) omdat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 29, 30 en 31 van deze richtlijn, of

ii) omdat een land dat geen lidstaat is als veilig derde land voor de asielzoeker wordt beschouwd, onverminderd artikel 28, lid 1, of

[...] ».

B.10.3. Uit die mogelijkheid vloeit voort dat « de nationaliteit van de verzoeker een factor is die in aanmerking kan worden genomen als rechtvaardigingsgrond voor de behandeling bij voorrang of de versnelde behandeling van een asielverzoek » (HvJ, 31 januari 2013, C-175/11, H.I.D. en B.A., punt 73).

B.10.4. Hieruit vloeit evenwel niet voort dat, door te voorzien in een behandeling bij voorrang of een versnelde behandeling van de asielaanvragen ingediend door personen afkomstig uit bepaalde als veilig beschouwde landen, de lidstaten die asielzoekers de « fundamentele waarborgen » zouden kunnen

ontzeggen die zijn ingevoerd door de Procedurerichtlijn of door de « basisbeginselen » van het Europees recht.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft immers geoordeeld :

« Niettemin moet worden gepreciseerd dat, om discriminatie te vermijden tussen de verzoeken van asielzoekers van een welbepaald derde land die bij voorrang worden behandeld en die van staatsburgers van andere derde landen die volgens de gewone procedure worden behandeld, deze procedure bij voorrang de asielzoekers van de eerste categorie niet de waarborgen mag ontzeggen van artikel 23 van richtlijn 2005/85, die voor alle soorten procedures gelden » (ibid., punt 74).

B.10.5. Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, aangehaald in B.4.3 en B.4.4, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn.

In dat opzicht heeft het Hof van Justitie geoordeeld :

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).

B.10.6. De beslissing tot niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag die is ingediend door een uit een veilig land afkomstige asielzoeker houdt effectief de verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

B.10.7. Het recht op een daadwerkelijk beroep erkend bij artikel 47 van het Handvest moet, met toepassing van artikel 52, lid 3, ervan, worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft. Het veronderstelt bijgevolg eveneens dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven van de verzoekers door een autoriteit met een bevoegdheid met volle rechtsmacht mogelijk maakt.

Het recht op een daadwerkelijk beroep zoals gewaarborgd in het asielcontentieux bij artikel 39 van de voormelde richtlijn is overigens niet van toepassing op de maatregel tot verwijdering van het grondgebied, maar wel op de beslissing tot verwerping van de asielaanvraag. Hieruit vloeit voort dat het een onderzoek veronderstelt, niet alleen van de grief afgeleid uit het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in geval van uitzetting van de verzoeker naar een land waar dat risico bestaat, maar eveneens van de grieven afgeleid uit de schending van de bepalingen met betrekking tot de toekenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming.

B.11. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.

B.12. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de maatregel die het enkel mogelijk maakt een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure voor de categorie van uit een veilig land afkomstige asielzoekers, in elk geval niet evenredig is met het doel van snelheid, omschreven in B.2.1, waarnaar de wetgever streeft. Immers, dat doel zou kunnen worden bereikt door, in die hypothese, de termijnen voor het instellen van het beroep met volle rechtsmacht in te korten, waarin de wet overigens reeds voorziet voor andere gevallen.

B.13. Het enige middel is gegrond. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 dient te worden vernietigd.” (Arrest Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 – arrest nr. 1/2014, eigen onderlijning, de verzoekende partij zet vet)

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in een zelfde parallelle situatie en dringt een analoge beoordeling zich op. Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te stellen, beschikt de verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. De hierboven vermelde wetbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden. De verzoekende partij verwijst eveneens naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij België werd veroordeeld wegens het niet voldoen aan artikel 13 E.V.R.M. (E.H.R.M., S.J. t. België, 70055/10, 27 februari 2014). Deze zaak betrof een moeder, met minderjarige kinderen, die lijdt aan H.I.V. en waarbij de medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard. Eveneens werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Het Hof oordeelde dat de familie, in overeenstemming met de Belgische wetgeving, over geen enkel effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt, teneinde de beslissing tot gedwongen repatriëring naar Nigeria, aan te vechten. Het Europese Hof concludeerde dat de Belgische wetgeving faalt in haar effectieve beroepsmogelijkheden teneinde verzoekers te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel, met automatisch schorsend effect.

Het Hof gaat verder en stelt dat onder de Belgische wet, een annulatieberoep, tegen een uitwijzing geen schorsend effect heeft. Evenmin voorziet de Belgische wet in een “gewoon” schorsend beroep. Enkel

een beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een automatisch schorsend effect, maar dit beroep is enkel mogelijk indien de verwijderingsmaatregel imminent geworden is en wanneer de verzoeker gevangen wordt genomen met het oog op zijn uitwijzing. Het beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid kan bijgevolg door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet aangewend worden in afwezigheid van een gewoon schorsend beroep.

Het Hof stelt eveneens dat de procedurele mogelijkheden teneinde een gedwongen uitwijzing aan te vechten té complex en té moeilijk te begrijpen zijn, zelfs, wanneer de verzoekende partij bijgestaan wordt door een gespecialiseerde vreemdelingenrecht advocaat. Gelet op deze complexiteit, in samenhang met de gelimiteerde toegang tot de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, is de Belgische wetgeving, in strijd met artikel 13 E.V.R.M.

Ten overvloede verwijst de verzoekende partij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2014 (nr. 118 156 in de zaak RvV 145 663/II). Het betrof een Iraanse vluchteling die bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging had gevorderd van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Opdat een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen is noodzakelijk dat aan drie cumulatieve voorwaarden wordt voldaan. De tweede voorwaarde bestaat erin dat er ernstige middelen dienen aangevoerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het middel genomen uit het feit dat een verzoek in uiterst dringende noodzakelijkheid geen adequaat rechtsmiddel is, ernstig."

3.4 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad erop dat dit middelonderdeel slechts ontvankelijk is in de mate dat verzoeker de schending aanvoert van een concreet beginsel.

Verzoeker verwijst naar artikel 7 van de vreemdelingenwet en betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn dossier met de nodige zorgvuldigheid dient te onderzoeken en in ieder geval de hogere rechtsnormen dient te respecteren, waarna hij eveneens verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM. Hij meent dat het bestreden bevel niet afdoende werd gemotiveerd en dat een loutere verwijzing naar het feit dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort niet volstaat, nu uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 7 van de vreemdelingenwet en *juncto* de motiveringsverplichting blijkt dat dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing, aldus verzoeker.

De Raad benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, waarvan verzoeker de schending aanvoert, niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde van de staatssecretaris specificeert dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de

bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motivering niet weerlegt of betwist. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent.

De Raad merkt op dat wat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, verzoeker zich beperkt tot een theoretisch betoog en op generlei wijze uiteenzet op welke manier hij belang heeft bij het opwerpen van deze grief, daar hij enkel verwijst naar persoonlijke omstandigheden en geenszins uiteenzet met welke concrete elementen *in casu* dan wel geen rekening zou gehouden zijn.

Verzoeker verwijst verder naar de aanvragen die hij indiende op 22 april 2011 en 25 april 2016 met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Voornoemde aanvragen zijn echter niet meer hangende zoals hij stelt, maar werden respectievelijk op 30 december 2014 en 7 juni 2016 onontvankelijk verklaard. De aanvraag van 22 april 2011 werd met andere woorden onontvankelijk verklaard op dezelfde dag als deze waarop de bestreden beslissing werd genomen. Beide beslissingen werden eveneens op dezelfde dag betekend aan verzoeker. Naar aanleiding van voornoemde aanvraag werd nagegaan of verzoeker buitengewone omstandigheden had aangetoond die hem zouden toelaten om zijn aanvraag in te dienen in België, als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat dit niet het geval was en verklaarde voornoemde aanvraag dan ook onontvankelijk. Verzoeker voert een uitvoerig betoog omdat hij de mening is toegedaan dat hij om verschillende redenen geregulariseerd dient te worden. Hij verwijst onder meer naar zijn ononderbroken verblijf in België, integratie, talenkennis, kennissen, vrienden en werkbereidheid. Ook voert verzoeker aan dat hij perfect binnen de regeringsinstructies van 19 juli 2009 valt, hoewel deze werden vernietigd. Uit de onontvankelijkheidsbeslissing van 30 december 2014 blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris reeds standpunt heeft ingenomen over de aangevoerde elementen. De gemachtigde geeft aan om welke redenen deze elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verzoeker kan bezwaarlijk verwachten dat de motivering die blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing die op dezelfde dag als de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, nog eens wordt herhaald in het bestreden bevel. Verzoeker kan dan ook niet zonder meer stellen dat zonder enig verder onderzoek te verrichten hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Waar verzoeker aangeeft dat de motiveringsplicht hem *“in een mogelijkheid (moet) kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel”*, is dit *in casu* wel degelijk het geval daar hij deze mogelijkheid heeft benut door beroep in te stellen bij de Raad. Op dit punt wenst de Raad volledigheidshalve te benadrukken dat een annulatieberoep tegen dergelijke beslissing geen automatisch schorsende werking heeft. Het indienen van een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of het indienen van een beroep tegen dergelijke beslissing, verhindert niet dat de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten kan afleveren, noch wordt de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten opgeschort. Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt ook geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.J.T. 2000-01, 926; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 30 november 2004, nr. 137.746), Inderdaad verblijft ook de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend illegaal in het Rijk – en dit tot dat er in het kader van de aanvraag anders wordt beslist – en kan aan de betrokkene bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Zoals hoger aangegeven, werden de aanvragen verworpen en de Raad verduidelijkt dan ook dat de beslissingen tot aan de nietigverklaring geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*‘privilège du préalable’*). Bovendien is het beroep bij de Raad tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 30 december 2014 inmiddels verworpen bij arrest met nummer 204 626 van 30 mei 2018. Verzoeker maakt een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel niet aannemelijk, evenmin als een schending van de motiveringsverplichting. Ook een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond, de bestreden beslissing steunt immers niet op voormeld artikel.

Verzoeker meent verder dat er omwille van meerdere redenen een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt. Hij zet uiteen dat hij afkomstig is uit Sierra Leone, homoseksueel is en omwille van zijn geaardheid gevaar loopt in Sierra Leone. Hij verwijst naar, wat hij benoemd als, objectieve informatie en stelt dat eveneens rekening dient te worden gehouden met het principe van ‘non-refoulement’, onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 *“van het verdrag tegen foltering”*.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat het bestreden bevel verzoeker niet verplicht om terug te keren naar Sierra Leone, doch enkel om het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis

ten volle toepassen te verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Verzoeker voert ook niet aan dat een gedwongen verwijdering naar Sierra Leone zou zijn gepland. In het geval dat een gedwongen verwijdering later plaats zou hebben, wijst de Raad erop dat op grond van artikel 74/17 van de wet van 1980, waarnaar verzoeker eveneens verwijst, de gemachtigde gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering verzoeker blootstelt aan een schending van het 'non-refoulement' beginsel. *In casu* is de opgeworpen schending van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet niet dienstig, nu er geen sprake is van een gedwongen verwijdering.

Waar verzoeker voor het overige verwijst naar de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad er nog op dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving. De Raad wijst erop dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de richtlijn 2008/115 in Belgisch recht werd omgezet. Verzoeker toont niet aan dat de door hem ingeroepen artikelen daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn. Bijgevolg kan hij zich niet dienstig op de betrokken bepalingen beroepen.

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, herinnert de Raad eraan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verliest uit het oog dat het hem toekomt om aan te tonen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling na een terugkeer naar zijn herkomstland. Door louter de algemene bewering te uiten dat bij een terugkeer gevaar loopt en door te verwijzen naar algemene informatie die hij niet betreft op zijn persoonlijke situatie, voldoet verzoeker hieraan niet. Het weze herhaald dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet inhoudt dat hij moet terugkeren naar het land van herkomst of daar gedwongen zal naar worden verwijderd. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Uit hogerstaande bespreking is reeds gebleken dat de schending van artikel 3 van het EVRM niet kon worden weerhouden, waardoor evenmin dient te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden werd (cf. RvS 28 februari 2005, nr. 141.340). Ook artikel 47 van het Handvest heeft betrekking op het rechtsmiddel waarover verzoeker beschikt om zich tegen een ten aanzien van hem genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing kan instellen. Het bestuur, dat de *in casu* bestreden beslissing heeft genomen, is uiteraard geen 'gerecht' zoals daarvan sprake is in voornoemde bepaling.

Daarnaast merkt de Raad op dat de theoretische uitleg van verzoeker niet op concrete wijze in verband wordt gebracht met de bestreden beslissing. De uiteenzetting van verzoeker over de effectiviteit van een annulatieberoep maakt in wezen kritiek uit op de wet waarvoor de Raad niet bevoegd is (cf. RvS 5 januari 2009 nr. 189.245). Het door verzoeker weergegeven arrest van het Grondwettelijk Hof (GwH 16 januari 2014, nr. 1/2014) heeft betrekking op een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag, die onmogelijk analoog of commensurabel kan worden geacht met de thans bestreden rechtshandeling. De overwegingen uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 27 februari 2014 (EHRM 27 februari 2014, *S.J. t. België*), die verzoeker *in extenso* weergeeft, hebben dan weer betrekking op de rechtsmiddelen tegen een verwijderingsmaatregel die thans niet relevant zijn. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, merkt de Raad op dat

deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kennen. De schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM of van artikel 47 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de artikelen 7, 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de (materiële) motiveringsplicht en van de overige aangehaalde artikelen en beginselen wordt niet aangetoond.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN